

29 Ιανουαρίου 2024

«Ήταν συμφερότερο να σβήσει ο ήλιος παρά να σιωπήσει το στόμα του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου»!

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Επιστολή αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου από την εξορία προς τον Επίσκοπο Κυριακό ο οποίος ήταν και αυτός εξόριστος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=391237>

«Άθλιε πλούσιε, τι πατέρα ονομάζεις τον Αβραάμ, την ζωήν του οποίου δεν εμιμήθης; ο Αβραάμ πάντα άνθρωπον εξενοδόχει εις τον οίκόν του, συ δε ουδέ ένα πτωχόν εφρόντισας να θρέψης. Δεν πρέπει να πενθήση τις και να κλαύση, ότι ο δυστυχής πλούσιος, ο κεκτημένος τόσον πλούτον, έγινεν ενδεής και μιας μόνης ρανίδος ύδατος; και διατί τούτο; επειδή εις τον χειμώνα της παρούσης ζωής δεν έσπειρε, διά τούτο ήλθε το θέρος της άλλης ζωής και δεν εθέρισε.

Και τούτο γίνεται κατ' οικονομίαν του Δεσπότου των όλων Θεού, δηλαδή να είναι η κόλασις των ασεβών και αμαρτωλών και η ανάπαυσις των ευσεβών και δικαίων αντικρύ η μία εις την άλλην. Διατί; ίνα βλέπωσιν αλλήλους οι ασεβείς και οι ευσεβείς, και οι αμαρτωλοί και οι δίκαιοι, και ούτω να γνωρίσωσιν ο εις τον άλλον· διότι τότε έκαστος Μάρτυς θέλει γνωρίσει τον τύραννον ο οποίος τον εβασάνισε, και αντιστρόφως, έκαστος τύραννος θέλει γνωρίσει τον Μάρτυρα, τον οποίον ετιμώρησεν.

Και ότι αυτά τα οποία λέγω δεν είναι ιδικά μου λόγια, άκουσον την Σοφίαν του Σολομώντος, λέγοντος· «Τότε στήσεται εν παρρησία πολλή ο δίκαιος κατά πρόσωπον των θλιψάντων αυτόν» (Σοφ. ε' 1), διότι ως ο οδοιπόρος περιπατών εις το καύμα του ηλίου και ευρίσκων κατά τύχην πηγήν τινα καθαρού ύδατος, κατακαίεται μεν εκ της δίψης, εμποδίζεται δε του να πίνη, νερόν ή καθώς τις λίαν πεινασμένος, όστις παρακάθηται μεν εις τράπεζάν τινα, ήτις περιέχει διάφορα φαγητά, εμποδίζεται δε από άλλον τινά δυνατώτερον να μη φάγη καθώς, λέγω, οι τοιούτοι, και ο διψασμένος δηλαδή και ο πεινασμένος, πολύν πόνον και τιμωρίαν δοκιμάζουσι, διότι και ο διψασμένος δεν ημπορεί να σβύση την δίψαν του διά του ύδατος και ο πεινασμένος δεν ημπορεί να ανακουφίση την πείνάν του διά του φαγητού, τοιουτοτρόπως θέλει ακολουθήσει και εν τη ημέρα της κρίσεως· διότι θα βλέπωσι μεν τους Αγίους ευφραινομένους οι ασεβείς και οι αμαρτωλοί, δεν θα δυνηθώσιν όμως να απολαύσωσι και αυτοί από την βασιλικήν εκείνην τράπεζαν των Δικαίων.

Όθεν και ο Θεός, θέλων να τιμωρήση τον Αδάμ, τον ετοποθέτησεν αντικρύ του Παραδείσου και εκεί να εργάζεται την γην, ίνα καθ' εκάστην βλέπων μεν τον ποθεινόν εκείνον τόπον του Παραδείσου εκ του οποίου εξήλθε, μη ημπορών δε να τον απολαύση, έχη πάντοτε πόνον και θλίψιν εις την ψυχήν του αφόρητον.

Εάν δε, αδελφέ Κυριακέ, δεν ανταμωθώμεν εις την παρούσαν ζωήν, αλλ' όμως εκεί, εις την άλλην, ουδείς θέλει μας εμποδίσει του να συναντηθώμεν και να συζώμεν ομού. Τότε δε θέλομεν ίδει και εκείνους οι οποίοι μας εξώρισαν, καθώς και ο Λάζαρος είδε τον πλούσιον και οι Μάρτυρες θα ίδωσι τους τυράννους, οίτινες τους εμαρτύρησαν.

Διά τούτο λοιπόν μη λυπήσαι, αγαπητέ αδελφέ, αλλ' ενθυμού τον Προφήτην Ησαΐαν λέγοντα· «Μη φοβείσθε ονειδισμόν ανθρώπων, και τω φαυλισμώ αυτών μη ηττάσθε· ως γαρ ιμάτιον βρωθήσεται υπό χρόνου και ως έρια βρωθήσεται υπό σπητός». (Ησ. να' 7-8).

Συλλογίσθητι δε και τον Δεσπότην ημών Χριστόν, ότι εν τοις σπαργάνοις έτι ων εδιώκετο και εις την βάρβαρον γην των Αιγυπτίων απερρίπτετο -ποιός; εκείνος όστις κρατεί τον κόσμον εις τας χείράς του και διατί; ίνα γίνη τύπος εις ημάς και παράδειγμα, του να μη παραπονώμεθα και να γογγύζωμεν εις τους πειρασμούς.

Ενθυμήθητι δε, προς χάριν μου, και το πάθος του Σωτήρος και πόσας ύβρεις ο Δεσπότης των απάντων υπέμεινε δι' ημάς· διότι άλλοι μεν των Ιουδαίων ωνόμαζον αυτόν Σαμαρείτην και οينوπότην, άλλοι δε δαιμονισμένον και ψευδοπροφήτην· διότι έλεγον, ότι «Ιδού άνθρωπος φάγος και οينوπότης» (Λουκ. ζ' 34) και «Εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια». (Ματθ. Θ' 34).

Τι δε να σοι λέγω, πως υπήγαν, ω του θαύματος! να κατακρημνίσωσιν αυτόν; και πως εις το πρόσωπον αυτόν έπτυσον; και ραπίσματα τω έδιδον; τι να σοι λέγω; πως επότιζον αυτόν χολήν και με τον κάλαμον έτυπτον την παναγίαν του κεφαλήν και ενέδυσον αυτόν με εμπαικτικήν χλαμύδα; τι να σοι λέγω, πως με ακάνθας εστεφάνωνον αυτόν και εγονάτιζον έμπροσθέν του, εμπαιίζοντες και παν είδος χλεύης κατ' αυτού εκτοξεύοντες; τι να σοι λέγω, πως έφερον αυτόν εις το Πάθος και εις τον Σταυρόν, γυμνόν και κατάκριτον, οι αιμοβόροι εκείνοι σκύλοι; και πως όλοι οι Μαθηταί του τον εγκατέλιπον; διότι ο μεν Πέτρος τον ηρνήθη, ο δε Ιούδας τον επρόδωκεν, οι δε επίλοιποι έφυγον, και μόνος λοιπόν ίστατο γυμνός εν τω μέσω των όχλων εκείνων (διότι εορτή του Πάσχα ήτο τότε, η οποία συνήθροιζεν όλους τους Ιουδαίους εις τα Ιεροσόλυμα ίνα εορτάσωσιν)· ή τι να σοι λέγω πως εσταύρωσαν αυτόν ως πονηρόν ανά μέσον δύο ληστών; τι δε να σοι διηγώμαι, πως ο Κύριος έμενεν άταφος όταν τον κατεβίβασαν από του Σταυρού, έως ου ήλθεν Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας και εζήτησεν αυτόν ίνα τον θάψη; και πως τον εσυκοφάντησαν, ότι δεν ανεστήθη, αλλ' οι Μαθηταί του τον έκλεψαν; ενθυμήθητι δε πάλιν τους Αποστόλους του Κυρίου, ότι εις την αρχήν του Ευαγγελίου εξεδιώκοντο εκ παντός τόπου και ότι εκρύπτοντο εις τας πόλεις, και ο μεν Παύλος ήτο κεκρυμμένος εις την πορφυροπώλιδα γυναίκα, ο δε Πέτρος εις τον Σίμωνα τον

σκυτοτόμον και δεν είχαν τελείως παρρησίαν εις τους πλουσίους· ύστερον όμως όλα έγιναν εύκολα εις αυτούς· ούτω και συ, αδελφέ, μη λυπήσαι, αν τώρα συμβαίνωσι λυπηρά, διότι ύστερον θα επακολουθήσωσι τα χαροποιά.

Ήκουσα δε και διά τον φλύαρον εκείνον Αρσάκιον, τον οποίον εκάθισεν η βασίλισσα Πατριάρχην εις τον θρόνον μου, ότι καθ' υπερβολήν έθλιψε τους αδελφούς και τας Παρθένους, οίτινες με υπερησιζοντο και δεν ηθέλησαν να συγκοινωνήσωσι με αυτόν, εκ των οποίων πολλοί και απέθανον εν τη φυλακή δι' αγάπην μου.

Εκείνος, λέγω, ο προβατόσχημος λύκος, ο οποίος έχει μεν σχήμα Επισκόπου, είναι δε μοιχός κατ' αλήθειαν, διότι καθώς η γυνή ονομάζεται μοιχαλίσ, όταν, ζώντος του ανδρός της, λάβη άλλον άνδρα, ούτω αυτός είναι μοιχός ουχί κατά σάρκα, αλλά κατά πνεύμα, επειδή, ζώντος εμού του Επισκόπου της Κωνσταντινουπόλεως, αυτός ήρπασε τον θρόνον μου.

Ταύτά σοι, αδελφέ Κυριακέ, γράφομεν από την Κουκουσόν, όπου εξωρίσθημεν κατά προσταγήν της βασιλίσης. Πολλά δε θλίψεις και πειρασμοί μοι ηκολούθησαν καθ' οδόν, αλλ' όμως δι' αυτά δεν εφρόντισα. Όταν δε ήλθομεν εις την χώραν των Καππαδοκών και εις την Ταυροκιλικίαν, χοροί Αγίων Πατέρων μας προϋπήντων αλλά και πλήθος Μοναχών και Παρθένων, οίτινες έχυνον βρύσεις δακρύων από τους οφθαλμούς των και έκλαιον απαρηγόρητα, βλέποντες ημάς ότι εφερόμεθα εις την εξορίαν και έλεγον προς αλλήλους ότι συμφερώτερον ήτο εις τον κόσμον να σβεσθή ο ήλιος ή να σιωπήση το στόμα του Ιωάννου.

Οι λόγοι ούτοι με ετάραξαν και με ελύπησαν, αδελφέ, περισσότερον, αφ' όσον όλα τα δεινά τα οποία έπαθον, επειδή και έβλεπον όλους κλαίοντας· διά δε τα άλλα, όσα μοι συνέβησαν, ουδόλως εφρόντισα.

Κατά πολλά δε μας περιεποιήθη και ο Επίσκοπος ταύτης της πόλεως, και πολλήν αγάπην έδειξεν εις ημάς, ώστε εάν ήτο δυνατόν και εάν δεν εφυλάττομεν τους όρους και Κανόνας, τους μη συγχωρούντας να γίνωνται μεταθέσεις Επισκόπων και να μη είναι δύο Επίσκοποι εν μια και τη αυτή Επισκοπή, βεβαίως ήθελε δώσει και τον θρόνον του εις ημάς.

Δέομαι λοιπόν και αντιβολώ, απόρριψον, αδελφέ, την λύπην και αθυμίαν από της ψυχής σου και ενθυμού και ημάς εις τας προς Θεόν ικεσίας σου.

Απόσπασμα από τον «Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας», μήνας Ιανουάριος, τόμος α'.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN